

לרותי

קומה. מתעניין במיטיקה ובפראי פסיכולוגיה ופורט על גיטרה.

מודעה בעיתון זה עניין יעיל מאוד. כמו אותו אחד שכתב שהוא מחפש שומר-לילה לבית-החרושת שלו ובאמת. כבר בלילה הראשון ביקרו אצלו גנבים.

עברת כבר את ה-30? פולס או יותר, עוד לא יצא לך להתחתן, ואת באמת לא חושבת שמישהו שם למעלה מעניש אותך או שזה סוף העולם. אבל מה — נמאס לך לשמוע במוצע פעמיים בשבוע משכנים, מכרים וסתם: איך זה עשור לא התחתנת? או הנה מיבחר תשובות שיורידו ממך את הנורניקים. תגירי להם:

- היה לי מזל, כנראה.
- אני יותר מדי אוהבת גברים.
- זה יתגשש עם הקאריירה שלי כנערת-טלפון.
- אשתו של החבר שלי מתנגדת.
- אני לסבית.
- יש לך משהו נגד חרות האדם?

תמיד מחייכת

היא ירושלמית בת 26, גרושה בלי, עוסקת בפירסום, חברותית, גייג'ית. חברים שלה מתלוננים שזה נורא איתה — תמיד מחייכת, תמיד טוב לה. אפשר להשגוע. מוזכר לי את המערכון הידוע של הגשמים. היא אוהבת קולנוע ואמנות ועוד כמה דברים, שעליהם היא מעדיפה לספר בארבע עיניים. בכל מה שלא קשור לעבודה, היא מעדיפה התבטאות בעליפה על התבטאות כתוב. עוד פרט: היא טיילה הרבה בעולם. חצי שנה הקדישה להורו בלבר, עם תרמיל על צוואר. (1021/84) מוצאת-חן בעיניך? יופי, עכשיו בדוק אם אתה עונה על הדרישות שלה. חשוב לי שתהיה רגיש ועדין. היא כותבת, עדין גם במיכנה הגוף. לא טיפוס המאצ'ו. בעל ראש פתוח, נאה, אישה מרתקת, עם ניסיון בחיים, מגיל 25 ומעלה.

הרע כאשר מתחננים הוא לא בזה שאי-אפשר לבגוד יותר, אלא שאי-אפשר לספר.

הוא שווה הון: יש לו כסף בשיער.

על הדבש ועל העוקץ

שיער בצבע הדבש. עיניים כחולות, חתוליות. תמירה וחטובת גוף. אם הייתי פקידה בלישכת-העבודה הייתי משבצת את המרחק הזה בכל מקום. רק לא במקום העבודה שאותו בחרה לעצמה. אלהים יודע למה. היא עובדת במוסך של משאיות, בהנהלת-החשבונות. הנהגים שנכנסים לחדרה כדי לסדר עיניים נדהמים ולוטטים אליה עיניים. המישפט החוזר שהיא שומעת

דבש וזסמן

לפחות שלוש פעמים ביום הוא איך זה יכול להיות שיפה כמוך עובדת במקום כזה. אחרי-כך הם הולכים לחקור את הבוס שלה בעניין התופעה המוזרה. לבוס שלי יש הרבה מאוד הברקות, היא מספרת. אני לא יכולה להיזכר בתשובות שלו. אבל לכל אחד יש לו תשובה אחרת.

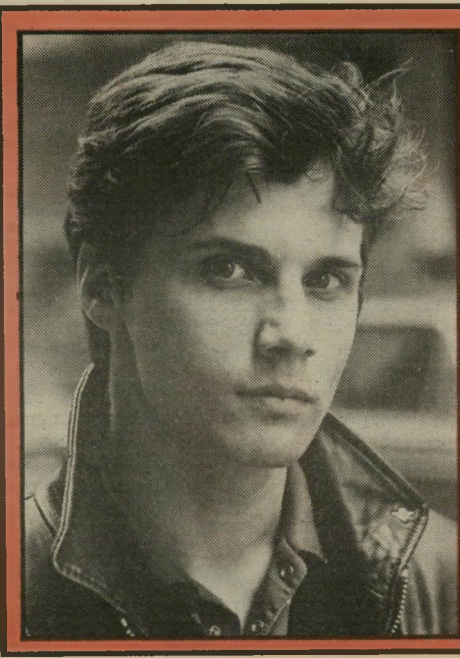
היא ירושלמית, בת 27, וקוראים לה — לא תאמינו — דבש. בתעודת-הזהיה שלה כתוב אומנם צביה זוסמן, אבל כבר שנים קוראים לה כולם. פרט לבני-מישפחה. דבש. אחת מחברותיה הדיקה לה את הכינוי. אולי בגלל צבע השיער. דבש כבר לא זוכרת בדיוק, זה תפס, וכולם התחילו לקרוא לה ככה. בכל דבש יש עוקץ, היא אומרת. אז אולי להברה שלי היתה איזו כוונה. היא בת למישפחה מסורתית, גרושה טריה, אם לילדה בת שש. בעבר, לפני שנכנסה למוסך, היתה מורה בבית-ספר לחינוך מיוחד. למרות האינפלציה במחמאות שהיא מקבלת, היא נשארת טיפוס סולידי. הציעו לה כבר להיות דוגמנית לצילומי-פירסומה והיא דווקא נהנית מזה, בתנאי שלא יצלמו אותה בצורה נועזת או בעירום. אני יכולה להיות סכסית בתמונות, אומרת דבש. יכולה להפגין סכס, אבל בלי להוריד את הבגדים. הגוב האחרון שלה היה בפירסומת סולידיה למיזונים עבור עיתון מקומי. היא לבשה כותונת-לילה צנועה והשתרעה בפוזה צנועה על המיזרון. בת-לאביב כבר היו עושים את זה אחרת.

בייבי פייס

זהו בשיניים. אבנים בכליות וגזים בקיבה.

הגעתי לגיל המופלג של 36, אביבים, אך מראי החיצוני בהחלט לא מרביק את הקצב שבו נערמות שנותיי. כותבת (1022/84), רקת גיורה, משכילה ומיתמרת לגובה של, מה לעשות, רק 1.56 מטר. המסתיים בבייבי פייס. עיניי ירוקות. יש המתעקשים שהן כחולות. אני לא מסכימה, אבל לא מתווכחת. אוהבת ביישנים שאין להם כמה להתבייש ורגישים במובן הטוב של המילה. מחפשת ביטחון חתולי חמים במחיצתו של אקדמאי עדין, המוכן נפשית להתקשרות חוקית.

קוראים/קוראות המבקי שים לענות למיכתבים לרותי מתבקשים לעשות זאת תוך ציון שם המספר במדור או המיספר המזהה שלו (84/...) על גבי המעטפה. נא לציין גם מיכתבים לרותי ולשלוח למערכת. העולם הזה, תלי אביב, רחוב גורדון 3. זאת, כמוכר, גם הכתובת לקוראות/קוראים המבקשים לפנות למדור.

מצרפת באהבה

יש לו יופי עוצר נשימה. לראות אותו ולחיות. על קיומו עלי אדמות דיווחה לי אירית קפלן, אשתו של הכדורסלן סטיב קפלן. היא טיילה לא מזמן באריס. בזמן שבעלה היה עסוק באימונים לקראת הטורניר האירופי. כאשר נכנסה לגלריה לעתיקות, מצאה שם את היצור המדהים הזה, אריק דשור. הגלריה, התברר, שייכת לאמו, והוא החליף אותה מאחרי הדלפק. אריק זיהה מייד את המיבטא הישראלי של אירית. מכיוון שפעם היתה לו חברה ישראלית. השניים התיידדו. הוא הלך איתה לכל מישיחקי הנבחרת, והפך להיות מורה-הדרך של הקפלנים באתרי-הבידור המובחרים של עיר-האורות.

הוא בן 22, לא יהודי, שחקן בתחילת הדרך. באחרונה השתתף בסרט קצר על שחקני צרפת בעבר, הווה העתידי. אלן דילון ייצג את ההווה ואריק את העתיד. הוא שולט באנגלית, בזכות לימודיו בפנימייה בריטית. ומאוד רוצה לבוא לארץ. בתנאי שיוכל לעבוד כאן. מוכן להיות גם דוגמן. אירית מדווחת שכרנע הוא מנוי, ולמרות שמחזרות לא חסרות לו, הוא עוד לא מצא את האחת.

גברים מעצבים

(המשך מעמוד 33)

התיקים גדולים ונוחים ועשויים בד ניילון ככל ציבועי האופנה, ארום, כחול, צהוב טורקז וירוק. מחירם — 3800 שקל.

מגיני-הזיעה, העשויים פרוטה כותנה מחירם 720 שקל וחגורות יוניסקס, הארוגות מכותנה מעורבת עם סטרץ', מחירם 700 שקל.

זוהי רק התחלה התחלתית, אומר שוקי ומבטיח כי בחורף הקרוב צפויות הפתעות רבות ונוספות.

מחירי-רצח. ניסים מורחי, מאופנת ראש אינדיאני, תפס אומץ ויוזמה והחליט להתפנק עם אביזרים כעיצובו הבלעדי. הוא עיצב סטים תואמים של צמידים ושרשראות מחומר פלסטי, הכל עבודת-יד בצבע שנהב או שחור ובתוכם שלב אבנים נוצצות (שטראסים). מחיר הסט: 50 דולר.

רעיון בלעדי של מורחי הם תכשיטי-בגד, כלומר תכשיט תפור לבגד, לשימלה עצמה, ושיידך לה באופן אינטגרלי. התכשיטים הם נוצצים

מיבחרתיקים

אביזרים חדשים, בגדים ישנים

ומיוחדים. בשמלות-הערב האורייג' ליות האלה גילו רוגמניות וחתיכות המבינות באופנה ויודעות להתלבש עניין רב. מחירי התענוג: 150 דולר.

האם מחיר האביזרים אינו מוגזם? לא, אומר מורחי: כלוס-אנג'לס וכנידורק המחירים הם ממש רצח.

תיק יכול לעלות 200 דולר וחגורה 100 דולר. אצלנו חגורת-גומי עם אבוס פרסה — 20 דולר; חגורת-יעור לאק שחורה, שאבזמה מוזהב והוא בצורת כפיד של טייגר — 20 דולר.

לאביזר יש השנה משקל-יתר באופנה. מר שאין לה מסף לקנות בגדים חדשים, כראי שתרכוש כמה אביזרים ותשלב אותם עם הבגדים הישנים.